

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 16. Alii Canones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV.

A. C. 374.

c. 6.

nam hic sermo est de hæreticis, quorum
baptismus, ut ante dictum est, erat nul-
lus. Conjunctiones personarum Deo
consecratarum pro fornicariis habeban-
tur, & separari jubebantur; S. Basilus
has personas vocat canonicas, quæ sunt
Clericos, & Monachos comprehendit.

c. 62. 63. Peccata contra naturam puniuntur scilicet
c. 67. 75. adulterium. Incestus fratris, & sororis
undecim annorum pœnitentia expiabi-
tur; nempe reus tribus annis erit in or-
dine flentium, tribus aliis in ordine au-
dientium, tribus prostratorum, & duo-
bus stantium, universim annis undecim

c. 79. 76. Idem pro peccato cum privigna statui-
tur.

§. XVI.

Alii Canones.

c. 73. **A**postata, qui JESU Christo renunciavit,
tota vita sua in ordine flentium de-
rabit; at ante mortem pœnitentia ei
concedetur, (*) & cum fiducia in Deo
Misericordiam Communio præbebitur.

c. 81. **Q**ui in Barbarorum incursione, per Deum
juraverint, aut carnes immolatas manduca-
verint, pœnitentiam agent tempore
breviori, aut longiori, nempe pro me-
sura

(*) Hic sub voce Pœnitentiæ Absolutio secreta
videtur accipienda; quæ enim alia Pœnitentia
ei fuisset ante mortem tribuenda, qui tota vita sua
inter Flentes pœnitentiam sustinuerat?

fura pugnae, qua persecutoribus restite-
 rint. Qui Magicam artem exercuit, si-
 milem cum homicida poenitentiam aget;
 qui Divinationibus, & sortilegiis fidem,
 more Gentilium, adhibent, aut magos in
 domos suas inducunt, ut Daemonis pacta
 pactis solvant, sex annis poenitebunt.
 Perjurus poenitebit annis decem, aut sex,
 si vi ad juramentum violandum adactus
 est. Qui juravit, se proximo suo noci-
 turum, non tantum juramento stare non
 tenetur, sed etiam in ordinem poeniten-
 tium redigatur, quod jurare ausus fuerit.
 Eandem Doctrinam S. Basilius viro nobi-
 li, nomine Callistheni perscripsit, qui ju-
 raverat, severissime mancipia sua punitu-
 rum; monet hunc Dominum, poeniten-
 tiam Ecclesiasticam non minus utilem ad
 castigandos servos suos futuram, quam si
 vindicta publica in eos animadvertat.
 Sed redeamus ad Canones ad S. Amphi-
 lochum missos. Non nulli jurabant, se
 non permissuros, ut Presbyteri, vel Epis-
 copi ordinarentur; S. Basilii sententia
 est, tales non esse contra suum juramen-
 tum cogendos, dicens, experientiam do-
 cuisse, id male successisse; sed vult, ut
 forma juramenti examinetur, verba, &
 mens jurantis. Votum ridiculum, quale
 est vovere abstinentiam a carne porcina,
 ad nihil obligat.

Saeculum IV.
 A. C. 374.

c. 72.
 c. 83.

c. 64.
 c. 72.
 c. 29.

ep. 388.
 p. 1164.

c. 10. Es ep.
 3. mit. p.
 774.

c. 27.

De

Sæculum IV.

A. C. 374.

c. 61.

c. 14.

c. 71.

c. 74.

c. 84.

c. 85.

De Furibus dicit: *Si quis furatus fuerit, & se ipsum accusat, uno anno Communi-
ne privabitur, si ab aliis convinci debu-
rit, annis duobus, quos partim prostratus
partim stans explebit. Usurarius postquam
admitti ad Sacerdotium, si animum ad
avaritia purgaverit, & acquisita per usura-
ram, criminis sui fructum, distribuerit in
pauperes. Criminis complex, qui se ipsum
non accusaverit, sed convictus fuerit, tan-
to tempore pœnitentiam aget, quanto quod
facinus commisit. Regula generalis est,
ut, si peccator magno fervore pœnitenti-
am suam adimplere student, de tempore
aliquid remitti possit; si vero agerrime
malos habitus emendat, tempus solum
nihil proderit, cujus concedendi finis alius
non est, quam ut digni fructus pœnitenti-
æ probentur. Summopere ergo caveamus,
inquit S. Basilius, ne peccatores nos quod
que secum in ruinam trahant; terribilem
judicii diem quotidie cogitemus. (*) Ar-
guamus*

(*) Pathetica, illisque, qui hodie audiendis
Pœnitentium Confessionibus fatigantur, utilissima
est hæc S. Basilius exhortatio; nam Pœnitentia pu-
blica, & secreta, quia eundem finem habent, nempe
peccatoris emendationem, & absolutionem
peccatorum, si modum publici, & secreti exci-
pias, ejusdem rationis sunt.

S. Pater dicit; Si peccatoris in adimplenda
Pœnitentia magnus fervor appareat, de tempore
aliquid

guamus eos diu noctuque, publice, & pri-
vatim; ante omnia Deum rogemus, ut eos
lucrari possimus, & si non possimus, sal-
tem nostras animas ab æterna damnatione
eripere satagamus! His verbis S. Basilii
epistola tertia Canonica ad S. Amphilo-
chum clauditur.

Quædam aliæ supersunt litteræ S. Basi-
lii in materia Disciplinæ observatu dignæ,
quæ ad Censuras generales pertinent.
Epistola

aliquid remitti posse. Sequitur, si hodie non
magnus in Confitente dolor dispiciatur, oportere,
ut saltem Sacerdos matre perpendat, an statim
concedenda sit Absolutio. Rursus S. Pater dicit:
Si Pœnitens ægerrime pravos habitus emendet,
solum tempus ei non profuturum. Itaque si
Confitens frequenter relabatur, non solum disse-
renda Absolutio, sed etiam necesse erit, ut absol-
vendus ad destruendum malum habitum pre-
ces, jejunia, eleemosynas adhibeat, occasionem
fugiat, & præcipue actibus virtutis vitio, cui
adsuevit, contrariæ pravum affectum comprimat.
Non leve negotium facessunt Confessario Pec-
catores consuetudine mala impliciti, & quid
cum ipsis agendum, sæpe viri prudentissimi hæ-
sitant.

Sed etiam alii sæpe Tribunal secretum acce-
dunt, multa, & mortalia peccata confitentur,
nulla autem intensioris doloris nota cognoscitur,
propositum sibi esse non peccandi quidem affir-
mant, & fidem faciunt Confessario, si is in spe-
cula-

Sæculum IV.
A. C. 374.

Sæculum IV. Epistola prima contra raptorem scripta
 A. C. 374.

est, videturque at aliquem Episcoporum S. Basilio subjectorum aut ad aliquem Choroepiscopum, data. Reprehendit, quod perurum iis omnibus curæ sit, tam perniciosum usum reprimere, & singulatim huic Episcopo præcipit, ut raptorem cogat, puellam parentibus suis reddere, ipsum a precibus excludat, atque cum consciis, & tota ejus domo excommunicatum declaret ad

tricatione sistat, si rem præctice consideret, quæ emendationis evanescit. Tamen confitenti dicitur pœnitentia non adeo gravis, statim absoluitur & e Confessionali ad Sacri Corporis Domini Nostri Mensam transit. An tum secuta sit Pœnitentis conscientia? an muneri suo satisfecit Confessarius?

Quamvis vero hæc Quæstio pro casibus singulis definiri non possit, tamen optandum videtur, ut in nostra Germania, quando Pœnitentes plura mortalia, & non nunquam intra breve tempus commissa, confitentur, magis ad antiquam Ecclesiæ Catholicæ rigorem respiceretur, & Absolutio differretur, donec ex Pœnitentis sinceritate, & secuta, saltem ex parte emendationis, Confessario constaret, ad recipiendum Sacramentum esse dispositos. Juxta Ecclesiæ antiquæ morem in Tribunali publico non tantum emendatio, sed etiam Pœnitentia Absolutionem semper præcedebat. Cur non hodie Sacerdos in Pœnitentia secreta saltem partem emendationis ante Absolutionem exigat, ut securus sit, se eam non indigno conferre?

triennium. Populum quoque illius vici, Sæculum IV.
A. C. 374.
 qui raptam puellam recepit, retinuit, & ne redderetur, impediit, precibus excludi jubet. Altera epistola est contra captiosum litigatorem, qui ea, quæ in judicio contra se afferebantur, fraudulenter in suam defensionem vertebat. S. Basilius jubet, ut cum tota sua familia precibus excludatur, & omni cum Clericis communicatione privetur. In his duabus epistolis censurarum generalium exempla videmus. Tertia agit de quodam, qui juxta Regulam Evangelii sæpius monitus, vitam non emendaverat; S. Basilius mandat, ut excommunicetur, toti oppido denuntietur, omnesque qualicunque vitæ commercio cum eo abstineant. Hic dispicitur, jam tunc excommunicationem aliquatenus in temporalia influxisse. S. Basilius in hoc puncto S. Athanasii exemplum sequebatur.

Epistola ad Cæsariam (*) de frequenti communiōe majoris momenti est, quam ut hic omitti possit. In hac Basilius ista edicit: *Bonum est, & utile quotidie communicare, & participem fieri Corporis, & Sanguinis Jesu Christi.*
Ep. 389.
 Nos

(*) Interpres Protestans istud reddit: der Brief an die von Cæsarea. belle! In sequentibus Lineis semper vocent: Sacrificium, permutat. Sileo alios errores.

Seculum IV. *Nos quidem quater in Septimana Diebus*
A. C. 374. *Dominica, Mercurii, Veneris, & Sabbati,*
atque aliis diebus, quando alicujus Martyris () memoriam celebramus, Communionem accipimus. Quod autem tempore persecutionis Christianus, cui Presbyteri, aut Ministri copia non est, propria manu Communionem sumere absque ulla dubitatione teneatur, nulla alia demonstratione opus est, quam quod id ipsum usu constat, & antiqua consuetudine stabilitum sit. Omnes Monachi, qui deserta habitant, ubi Presbyteri non sunt, Communionem apud se servant, & suis manibus communicant. Alexandria, & in Ægypto plerique Laici domi suae Communionem afferunt; postquam enim semel Sacerdos sacrificium celebravit, & hostiam distribuit, qui simul totam accepit, & deinde saepius de ea sumit, credat, quod ex manu Sacerdotis, quo accepit, communicet. Qui in ipsa Ecclesia communicat, acceptam a Sacerdote particulam in sua potestate habet, antequam manu ad os deferat; idem ergo est in effectu, sive quis a Sacerdote unam particulam, aut plures simul particulas accipiat. S. Basilius hic loquitur de more sui temporis, quo Presbyter, distribuens*
 Evche

S. Basilius.
 de frequen-
 ti Commu-
 nione.

(*) Similes modi Sanctos Martyres honorandi, toti Antiquitati & Ecclesiae probati, hodie a Protestantibus exploduntur. Quo fundamento?

Evcharistiam, eam manu porrigebat, Sæculum IV. A. C. 374.
 quam quisque sibimet ipsi in os immitteret. Clarissime hic notat, Evcharistiam fuisse asservatam, (*) ut Christiani etiam communicare possent extra tempus Sacrificii, extra Ecclesiam, imo in locis longe diffitis, qualia erant Monasteria in desertis; id tamen etiam sub specie vini factum fuisse haud ita facile credi potest.

§. XVII.

Exilium S. Eusebii Samosatani.

Tandem persecutio in Catholicos etiam Theod. IV. c. 13. 14.
 S. Eusebium Samosatenum corripuit, cujus zeli ardorem Ariani ultra ferre non poterant. Sciens, plures Ecclesias suis Pastoribus orbatas, Syriam, Phoeniciam, Palæstinam peragrabat, Tiaram Persicam capite gestans, & more militari vestitus; Presbyteros, Diaconos, aliosque Clericos ordinabat in Ecclesiis, ubi opus erat, & si Episcopi Catholici alicubi occurrissent, etiam novos ordinabat Episcopos. In eum ergo lata est sententia, ut in Thraciam relegaretur. Illi, qui proscriptio- nis mandatum ferebat, sub vesperum ad
 G g 2 se

(*) Quid huic exemplo Protestantes opponant, qui dicunt, non licere S. Evcharistiam asservare? imo omnia adjuncta persuadent, illos Christianos tantum sub Panis specie sacrum Christi Corpus, & Sanguinem accepisse.